

Dr Sylwia Spurek – Zastępczyni Rzecznika Praw Obywatelskich ds. Równego Traktowania. Doktorka nauk prawnych, radczyni prawna, legislatorka. Współzałożycielka Fundacji Klinika Rządzenia. Od 1999 r. zaangażowana w działania na rzecz praw człowieka. Stypendystka Legal Fellowship Program i uczestniczka zajęć International Women's Human Rights Clinic, City University of New York (2000). W latach 2002-2005 prawniczka w Sekretariacie Pełnomocniczki Rządu ds. Równego Statusu Kobiet i Mężczyzn, gdzie uczestniczyła w pracach nad rządowym projektem pierwszej ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Do 2014 r. radca Prezesa Rady Ministrów w Departamencie Prawnym Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, następnie wiceszefowa Biura Pełnomocniczki Rządu do Spraw Równego Traktowania (do czerwca 2015 r.). W latach 2008-2015 członkini Zespołu do spraw Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przy Ministerstwie Spraw Zagranicznych, 2010-2012 przedstawicielka Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Komitecie Ochrony Praw. Wykładowczyni na Gender Studies na Uniwersytecie Warszawskim oraz na studiach podyplomowych Gender Mainstreamingu przy Polskiej Akademii Nauk. Certyfikowana specjalistka w zakresie pomocy ofiarom przemocy (Ogólnopolskie Pogotowie dla Ofiar Przemocy w Rodzinie "Niebieska Linia" IPZ PTP). Członkini Polskiego Towarzystwa Prawa Antydyskryminacyjnego oraz Polskiego Towarzystwa Legislacyjnego. Autorka kilkudziesięciu publikacji dotyczących problemu przemocy w rodzinie, a także kwestii równego traktowania i dyskryminacji. Specjalizuje się również w kwestiach procesu stanowienia prawa, lobbingu i rzecznictwa interesów oraz dostępu do informacji publicznej.¹

¹ Źródło: <https://www.rpo.gov.pl/pl/content/dr-sylwia-spurek>

„Przemoc wobec kobiet – pojęcie, specyfika polska i kontrowersje wokół działań Rzecznika Praw Obywatelskich”

Rok 2018 jest rokiem szczególnym. To 100-lecie wywalczenia przez Polki praw wyborczych dla kobiet. Nadal jednak naruszane są podstawowe prawa kobiet – do zdrowia, bezpieczeństwa, wolności, a nawet życia, a my musimy rozmawiać o najbardziej drastycznej formie dyskryminacji – przemocy wobec kobiet.

Pojęcie przemocy wobec kobiet pojawiło się już w latach 90-tych i funkcjonuje w międzynarodowych aktach normatywnych dotyczących praw człowieka, przyjętych we wszystkich systemach prawnych – systemie powszechnym, obejmującym praktycznie wszystkie państwa świata – Organizacji Narodów Zjednoczonych, a także systemach regionalnych – Rady Europy i Unii Europejskiej. To także te akty prawne, które zostały ratyfikowane przez Polskę, i to za zgodą wyrażoną uprzednio w ustawie, a zatem stanowiące część naszego, wewnętrznego porządku prawnego bądź takie regulacje, które Polska zobowiązana była wdrożyć do naszego systemu.

Warto przytoczyć definicję pojęcia „przemoc wobec kobiet” określoną w ratyfikowanej przez Polskę Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej. Zgodnie z tą definicją przemoc wobec kobiet oznacza wszelkie akty przemocy ze względu na płeć, które powodują lub mogą prowadzić do fizycznej, seksualnej, psychologicznej lub ekonomicznej szkody lub cierpienia kobiet, w tym również groźby takich aktów, przymus lub arbitralne pozbawianie wolności, zarówno w życiu publicznym, jak i prywatnym. Jak stanowi Konwencja, przemoc wobec kobiet jest przejawem nierównych stosunków władzy między kobietami a mężczyznami na przestrzeni wieków, które doprowadziły do dominacji mężczyzn nad kobietami i dyskryminacji kobiet, a także uniemożliwiły pełen rozwój kobiet. Konwencja podkreśla, że kobiety i dziewczęta są często narażone na drastyczne formy przemocy takie jak: przemoc domowa, molestowanie seksualne, gwałt, małżeństwo z przymusu, przestępstwa popełniane w imię „honoru” i okaleczanie narządów płciowych, które stanowią poważne naruszenie praw człowieka kobiet i dziewcząt oraz główną przeszkodę w zapewnieniu równości kobiet i mężczyzn.

Nadal jednak pojęcie „przemocy wobec kobiet” nie jest szerzej znane i budzi kontrowersje.